

Vonattal érkeztünk, szaladgáltak a pontok az ablakon, szempillantás alatt eliramlott a táj. Szusszant egyet a vasba gyúrt sietség, majd a szabad ég alatt hömpölygő tömegből hirtelenjében kiváltunk. Bárki János hatalmas nevetéssel törte szét a zajjal szegélyezett csendet, s egy kifacsart mozdulattal, hátáról maga elé hajította táskáját.

A kupakot letekeri, eldobja, majd magába önti az utolsó cseppig. A rohanásnak vége, felfogtuk, hol vagyunk, a körülöttünk kígyózó hegyek, a térség érthetetlenül intim hangulata, mindenkit magával ragadott. Lerántott minket a mélybe, beletuszkolta a fejünket egy tál vaníliás pudingba, majd engedte, hogy levegőért kapva lefejeljük a napot, ami pedig hirtelenjében elgurult, s akár a szalonna a nyárson, úgy kötött ki a távolban egy hegycsúcson. Innen van ez a vörös fény, ami éjjel-nappal tompítja a kontúrokat. Akárki Márton megunta a spontán pihenőt és szó nélkül tovább indul. Csend. Ebben a nesztelen mederben haladunk tovább. Kifejezetten forrónak tűnik a hőmérséklet, de lehet, hogy csak az irreálisan meleg színek miatt érzem így... Ezek az érzékszervek könnyedén kijátszható dolgok, egyszer kiskoromban azt hittem, eső esik, de csak egy egyházszervezet túlbuzgó tagjai koptatták ujjukat az ajtón, hosszú percekig. Én meg csak játszottam a világot jelentő fakockákkal és közben egy általam megalkotott színésznő kalandjairól dudorásztam. A többiek céltudatosnak tűnő lépteikkel jócskán lehagytak minket, majd Annira néztem és megkérdeztem, hogy hívják.

- Anni.

Na, ezt olyan kezelhetetlenül mondta, hogy nem hittem el, pedig már előtte is tudtam, hogy hívják. Itt most beszélgetni ildomos, beszélgetni fogunk. Gondolom illő valami ismerkedőset kérdezni. Diszkrét? Hiszen már ismerem, akkor most mi legyen? Kalácsba font vallomásokkal hajigáljam hazafelé az úton, amíg alszik? Semmi értelme, mindig is utáltam porcelánboltban táncolni. Mindig is utáltam táncolni.

- Aludtál már autóban?
- Aludtam.
- Nem akarsz valamit kérdezni?
- Most kérdeztem.
- Nem, Én kérdeztem.
- Te hülye vagy.
- Kérsz vizet?
- Szeretsz?

- Nem.

Csöndben sétáltunk tovább, amíg egy játszótérre értünk, ahol fehér fából készültek az elemek. A meleg színek teljesen eltorzították a tisztaságát, de még így is egzotikumnak számított a dolog. Bárkiék már egy tűzrakó mellett ültek, egy nagyobb terméskövön. Beértük őket, a fák lombjai már éjszakára készültek, komorabbak lettek, elhajtották maguktól a fényeket.

Magam alá söprök némi avart, ráülök a táskámra, a kezemet a hamuba teszem és víznek képzelem. Tenyérből tenyérbe, tenyért a tenyérbe... Két porfelleg között egy kis résen ellátok a távolba és látom, ahogy Anni hiánykeltő léptekkel a semmibe halad. Akárki Márton, mintha gratulálni szeretne, de inkább köddé válik. Bárki fehér pólóját a borostás fejére köti, majd elindul a lejtőn. Léptei nyomán csúsznak el az évek. Tele van másokkal a völgy.

Akkor most Én szúrtam el, vagy tényleg nem működött valami? Ők sem látják már egymást. Másodpercekre cseréltük az éveket. Úgy volt, hogy lekéssük az utolsó vonatot, hogy ne legyen más, csak az, ami igazán látszik, még az éjszakában is. Fényárban van, ami senkit sem érdekel. Már nem fog visszajönni. Nők? Nő. Nőttön nő. Nem Én, nem Ő. Nem, nem hiszem el, bezzeg, ha én lettem volna Marilyn Monroe, akkor most kint lennék a szobája falán.

Rég utaztam már egyedül.